

LEIJONAN TODISTUS

THE LION'S TESTIMONY

Arye Bar David

Edited by Tim Moore

Tämä artikkeli on julkaistu lehdessä **Lamplighter** (Marras-Joulukuu -23)

Tarina Israelin sinnikkydestä, samoin kuin sen palauttaminen kansakunnaksi, yltää yli koko ihmiskunnan historian. Kaikki annetut lupaukset Abramille, siirretyt hänen lupauksen pojalleen Iisakille, Iisakin pojalle Jaakobille ja Israelin lasten monille sukupolville, on pidetty.

Jumala on siunannut Abrahamin jälkeläisiä ja tehnyt heidät meren rantahiekan kaltaiseksi. Hän on käyttänyt heitä suhteen todistajina ja siunauksen välittäjänä. Taistelut ovat raivonneet – hengellisessä

maailmassa ja maan päällä - Hänen ikuisen suunnitelmansa järkyttämiseksi. Mutta Jumala on järjestänyt kaiken omaksi kunniakseen ja niiden hyväksi, jotka luottavat häneen.

Olisi helppoa keskittyä niin kattavaan yleiskatsaukseen, että voisimme unohtaa todistuksen yksilöjuutalaiselta, joka on luottanut siihen suureen, jonka nimi on MINÄ OLEN. Abrahamin pojat ja tyttäret ovat seuranneet hänen jalanjäljissään uskomalla Jumalaan ja pyrkimällä tottelemaan Häntä. Yksi tällainen mies on Arye Bar David.

Leijona

Esittelin Arye'n *Christ in Prophecy* -katsojille vuonna 2023. Hän on hyvän ystäväni setä, joka toimii oppaana monilla Lamb & Lion Ministries'in Israelin matkoilla. Arye on yksi Israeliin ennen vuotta 1948 asettuneen juutalaisparin pojista – yksi ensimmäisistä messiaanisisista perheistä maassa. Tähän päivään asti Bar David'it ovat olleet voimakas todistaja juutalaisesta Messiaastamme Israelissa.

Hepreaksi Arye tarkoittaa "leijona". Tämä rohkea, tanakka mies ilmentää Joosuan ja Kaalebin henkeä. Hän julistaa häpeämättä valintansa palvella Herraa ja on edelleen innokas palvelemaan Herraa rohkeasti, vaikka on elänyt jo pitkälle 8. vuosikymmentään.

Kahdella eri Israelin matkallamme Arye jakoi todistuksensa taistelemisesta kahdessa suuressa sodassa – kuuden päivän sodassa vuonna 1967 ja Jom Kippur -sodassa vuonna 1973. Hänen kokemuksensa osoittaa Juudan Leijonan voiman suojella ja varjella niitä, jotka ovat Hänen.

Tässä on nyt Arye'n todistus:

Koko nimeni on Arye Yehuda Bar David – joka hepreaksi tarkoittaa Juudan Leijona, Daavidin poika. Vanhemmillani oli kuusi poikaa ja yksi tytär ja he

halusivat, että nimeni viittaisi heidän uskoonsa Jeshuaan.

Bar David'it olivat ensimmäisiä Jeshuaan uskovia juutalaisia nykyaikaisessa Israelissa. Vanhempieni usko oli hyvin tärkeä perheellemme. Joka ilta kokoonnuimme perheenä soittamaan instrumentteja ja palvomaan Herraa. Olin ainoa, joka soitti myöhemmin ammattimaisesti Jerusalemin sinfoniaorkesterissa. Olin kapellimestari ja kontrabasisti.

Kun olin poikanen, suurperheemme kokoontui neljä kertaa viikossa kotiimme. Isäni opetti meille Herrasta. Meillä oli kaksi teemajaetta kotonamme – perhekirkossamme. Yksi oli Ps. 91:7: "Vaikka tuhat kaatuisi sinun sivultasi, kymmenen tuhatta oikealta puoleltasi, ei se sinuun satu." Hepreaksi viimeinen lause on "eleka lo yiggas" - se ei tule sinulle; se ei pääse edes lähelle. Se on erittäin vahva lausunto, kuten "it will not touch you (se ei kosketa sinua)" englanniksi. Toinen jae oli Samuelin sana Saulille 1.Sml 15:22: "kuuliaisuus on parempi kuin uhri ."

Kun vartut kuullessasi tällaisia sanoja jo ennen, kuin osaat lukea tai kirjoittaa, kun katsot isääsi jakamassa Sanaa ja näet sanat hänen vasemmalla ja oikealla puolellaan, nuo sanat menevät syväälle sisimpääsi. Kasvoin täydessä uskossa siihen, että Jumala on tällä tavalla todellinen. Nuo sanat osoittautuivat elintärkeiksi, kun huomasin johtavani miehiä taisteluun.

Kuusi sodan päivää

Ensimmäinen sota, johon osallistuin, oli kuuden päivän sota. Olen syntynyt vuonna 1947 ja täytin äskettäin 75 vuotta. Minulle oli tärkeää olla 75v, koska tiesin, että tullessaan maahan Aabraham oli 75v. Hän ei ollut pyörtyvä vanha mies edes tuossa iässä! Kuullessaan, että hänen veljenpoikansa Loot oli otettu vangiksi, myös Aabraham johti 310 miestä taisteluun. He ajoivat vihollista takaa Damaskosta pohjoiseen. Aabraham oli rauhan mies, mutta kun hänet pakotettiin taistelemaan, hän oli erinomainen armeijan komentaja. Se vakuutti minulle, että armeijan komentajana oleminen ei ole ristiriidassa Jumalaan uskomisen kanssa.

Kun liityin Israelin puolustusvoimiin, ilmoittauduin vapaaehtoiseksi laskuvarjojoukkoihin, koska silloin ja nyt laskuvarjojääkärit ovat IDF:n keihäänkärkijoukko, joka taistelee jokaisessa taistelussa. Kristittyjen pitäisi aina etsiä vaikeimpia paikkoja palvella – pimeimpiä paikkoja loistaa valona. Meidän on oltava vaarallisimmassa paikassa. Bar David'in perheessä on tähän päivään asti perinne, että jokainen palvelee laskuvarjovarjojääkärinä tai erikoistaisteluyksiköissä.

Laskuvarjosotilaiden koulutus oli hyvin tiukkaa – hyppääminen ja taisteluharjoittelu. Palveltuani vain viisi kuukautta alkoi kuuden päivän sota. Yksikköni osallistui taisteluun jokaisena noista kuudesta päivästä – kokemus, joka vanhentaa ihmistä hyvin nopeasti. Sota ei ole romanttinen seikkailu. Kauhun ja sodan haju pysyvät kanssasi – kuten myös niin monien nuorten miesten menetys.

Mutta Jumala varjeli noiden kuuden päivän ajan ja Israel voitti suuren voiton – niin suuren, että se tuli liian luottavaiseksi omaan sotilaalliseen kykyynsä ja unohti antaa kunnian Jumalalle.

Arye vuonna 1973 (oikealla)

Yom Kippur

Vain kuusi vuotta myöhemmin Israel joutui toiseen sotaan, joka taistelukentällä oli paljon uhkaavampi.

Kokeneena sotilaana olin tuolloin noin 20 sotilaan komentaja. Kun meidät mobilisoitiin liittymään taisteluun, IDF oli juuri ylittämässä Suezin kanavaa. Yksikköni määrättiin tunkeutumaan Egyptiin ja hyökkäämään tukikohtiin, jotka ampuivat ohjuksia kohti IAF:n koneitamme. Monta lentäjää menetettiin maasta-ilmaan-ohjusten vuoksi, ennenkuin eliminoimme tämän uhan.

Yksikköni osasi navigoida. Olin saanut ammatillisen koulutuksen ja pystyin navigoimaan yöllä 30 kilometriä päästäkseni täsmälliseen paikkaan. Sitten tuhosimme kohteen ja katosimme. Tämä rooli oli elintärkeä Israelille, jotta se yllötteen saamiseksi ilmataistelussa – jotta lentokoneemme voisivat puolustaa sotilaitamme ja hyökätä vihollista vastaan.

Kun eräänä iltana hyvin myöhään olimme valmistautumassa taisteluun, joku tuli toisesta yksiköstä ja huusi pimeyteen: "Onko Arye täällä?". Vastasin ja sanoin: "Kyllä, olen täällä." "Voitko tulla minun yksikköni?" "Mistä on kysymys?" Kysyin. "Jotkut sotilaista tulivat juuri Yhdysvalloista." "He kertoivat meille järjestöstä Jews for Jesus. Tiedämme, että sinä uskot Jeshuaan. Voitko tulla kertomaan meille enemmän siitä, mitä tämä on?"

Oli vuosi 1973. Jews for Jesus oli silloin hyvin suosittu länsimaissa, mutta ei yhtä tunnettu Israelissa.

Huusin takaisin pimeässä: "Jos sotilaani sallivat sen, minä teen sen." Sotilaani huusivat: "Ei! Hän on meidän kanssamme. Jos haluatte kuulla, niin tulkaa tänne." Niinpä tuo mies palasi yksikköönsä ja kohta hänen miehensä kävelivät pimeässä puiden välistä liittyäkseen seuraamme. Muutamassa minuutissa löysin itseni satojen ja taas satojen laskuvarjojääkäreiden ympäröimänä - odottamassa, että selittäisin heille Jeshuaa. Yksi jääkäri, joka oli kuuluisa polkupyöräilijä, mutta niin kevyt, että meidän oli lastattava hänet perunoilla hänen hypätessään, huusi: "Okei, Arye. Aloita!"

Seuraavan puolen tunnin ajan kerroin heille jakeista, joita olin oppinut lapsuudesta lähtien. Profetiat Hesekieliltä ja muualta Raamatussa tulivat mieleeni ja kerroin heille, että Israelin olemassaolo oli Jumalan muinaisten lupausten täyttymys. Mutta tein myös jotakin sellaista, jota Jeesukseen uskovat juutalaiset tuskin koskaan tekevät Israelissa: Kerroin heille Jeesuksen verestä ja rististä. Useimmat juutalaiset eivät halua kuulla tätä sanomaa, koska se saa heidät ajattelemaan inkvisitiota...ja vainoa, mutta sinä iltana huomasin puhuvani yhä uudelleen ja uudelleen Jeesuksen verestä ja syntien anteeksiannosta, jotta ihminen voi tulla Jumalan eteen puhtaalla omallatunnolla.

Myöhemmin muistin, mitä Paavali sanoi 1. Timoteuskirjeessä, että hänen opetuksensa päämäärä on rakkaus, joka tulee puhtaasta sydämestä ja hyvästä omastatunnosta ja vilpittömästä uskosta. (1:5). Se on hyvin tärkeää sotilaalle, kun hän on menossa taisteluun ja ajattelee, että todennäköisyys on 90%, että hän kuolee. Et voi uskoa, kuinka likainen

omatunto rasittaa urheintakin sotilasta!

Lopetettuani sireeni soi ja meidän oli valmistauduttava juoksemaan koneelle, joka veisi meidät rintamalle. Eräs nuori rabbi sanoi: "Arye vain käyttää hyväksi sotapelkoamme pelotellakseen meidät uskomaan samalla tavalla kuin hän." Välittömästi sotilaat hänen kummallakin puolellaan työnsivät hänet takaisin alas ja sanoivat: "Ainakin hän antaa meille toivoa! Mitä sinä annat meille?"

Myöhemmin, kun etenimme jalan, saatoin aistia, että mieheni purnasivat minua vastaan. Pysäytin yksikön ja sanoin heille näin: "Tiedän, mitä ajattelette minusta ja mitä sanotte. Nyt minä sanon teille: jos uskoni Jeshuaan, Jumalan todelliseen Poikaan ei ole oikein, haluan olla ensimmäinen, joka kuolee tässä sodassa. Jos olen väärässä, en ansaitse olla elossa. Mutta jos olen oikeassa, tulette näkemään omin silmin, kuinka Jumala suojelee niitä, jotka ovat Hänen."

Sinä olet ihmisten valo

Jatkoimme välittömästi tehtävämme toteuttamista. Toisena päivänä jouduimme egyptiläisten väijytykseen ja hirveä ristituli osui meihin vain 60 metrin etäisyydeltä. Seitsemän miestä ensimmäisestä rivistämme haavoittui ja yksi kuoli. Vaikka olimme ansassa, takanamme ollut yksikkö ei auttanut meitä ampumalla vetääkseen vihollisen tulen pois luotamme. Niinpä nousin ylös kesken taistelun ja kävelin takaisin ja löysin nuo miehet - rabbi mukaan lukien - kyyristelemässä ojassa. Egyptiläiset kohdistivat tulituksensa minuun, mutta tiesin, että yhdelläkään luodilla ei ole lupaa koskea minuun. Kun luodit surahtelivat ympärilläni kuin vihaiset mehiläiset, seisoin tuon ojan yllä ja huusin: "Nyt te näette silmillänne!"

Myöhemmin meidän oli löydettävä tie takaisin taistelukentän poikki liittyäksemme takaisin IDF:ään. Taivas oli pimeä, joten tähdet eivät opastaneet meitä. Maasto oli merkitsemätön eikä meillä ollut varusteita, joilla voisimme havaita vihollisen...tai maamiinoja tai muita vaaroja. Ilmoittauduin vapaaehtoiseksi johtamaan ryhmämme takaisin egyptiläisten linjojen läpi ja komentajani kysyi: "Miten aiot löytää

turvallisen kulkureitin?" Vastasin: "Jumala näyttää minulle tien."

Kun lähdimme liikkeelle, näin hyvin kirkkaan valon kaukana ja horisontin yläpuolella. Se ei muistuttanut mitään koskaan ennen näkemääni. Paljon myöhemmin IDF:n rabbit pyysivät minua kuvailemaan sitä ja sanoin, että tiedän, miltä panssarivaunun valonheitin näyttää kahden kilometrin päästä. Tämä oli tuhat kertaa kirkkaampi. Johdin yksinkertaisesti mieheni kohti valoa. Kukaan toisista ei kuitenkaan nähnyt sitä. Kun valo siirtyi, käänsin miehiä sitä mukaa oikealle ja vasemmalle luottaen siihen, että se johtaisi meidät turvaan. Sotilaani hermostuivat ja kysyivät, "Mistä tiedät? Mistä tiedät?" Vastasin: "Valo! Valo!"

Mutta käskyn päämäärä on rakkaus, joka tulee puhtaasta sydäimestä ja hyvästä omastatunnosta ja vilpittömästä uskosta.

1.Tim. 1:5

Sotilaani hermostuivat entisestään, minkä ymmärrän. He huusivat jälleen: "Mistä tiedät? Tämä on typerää, mahdotonta!" Mutta minä tiesin, että tätä valoa meidän oli seurattava. Jumala johti meitä. Kun valo siirtyi ja liikkui, johdin mieheni vihollislinjojen läpi aina Ismailian hiekkadyyneille asti. Ja sitten valo yhtäkkiä katosi. Ymmärsin heti, että olimme hyvin lähellä yksikköämme. Kun komentajani näki meidät kävelemässä aavikolta, hän sanoi: "En uskonut, että yksikään teistä pääsisi elävänä ulos sieltä, missä olitte." Mutta jokainen sotilas, joka oli kanssani seurattessani valoa, saapui turvallisesti perille.

Valon seuraaminen

Kun katson taaksepäin nytkin, sanon: "Kiitos Herralle isästäni ja äidistäni!" He antoivat minulle täyden ymmärryksen siitä, mihin me uskomme. Tulen aina puhumaan Herrasta. Olen elänyt nähdäkseni uuden uskovien

sukupolven kasvavan Israelissa.

Maailma tulee sanomaan: "Mistä tiedät? Tämä on typerää!" Muut kansakunnat katsovat Israelia ja sanovat: "Emme uskoneet, että selviäisitte!" Mutta Israel tulee selviytymään. Ja jos ne, jotka tuntevat Jeshuan—Jeesuksen— seuraavat Hänen valoaan, me voimme johdattaa muita elämään.

Meidän tarvitsee vain totella. Jumala huolehtii siitä, ettemme kaadu. Vihollisemme pahat suunnitelmat eivät edes kosketa meitä.